

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové věci žalobkyně: **M. B.**, JUDr. Petrem Práglem, advokátem v Ústí nad Labem, Dlouhá č. 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně podané proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 5. 2005, č. j. 14 Az 24/2005 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupce stěžovatele JUDr. Petra Prágla, advokáta, **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem osobně dne 29. 6. 2005 se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného usnesení, kterým byla pro absenci žalobních bodů odmítnuta žaloba ze dne 24. 1. 2005, v níž žalobkyně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 1. 2005, č. j. OAM-3217/VL-20-C07-2004. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1,2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka současně požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 1. 2006, č. j. 14 Az 24/2005 – 38, byl stěžovatelce ustanoven zástupce - JUDr. Petr Prágl, advokát v Ústí nad Labem, Dlouhá č. 5.

Ze spisu vyplývá, že výše uvedené usnesení, ve kterém byla stěžovatelka řádně poučena o možnosti podat do dvou týdnů ode dne doručení usnesení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem, bylo doručováno na stěžovatelkou uváděnou adresu (*P. 9, U. V. s. 317/2*). Protože adresátka podle údajů na doručence zásilky, založené ve spisu, nebyla při pokusu o doručení zásilky dne 3. 6. 2005 na uvedené adrese zastížena, zásilka byla téhož dne uložena na poště a stěžovatelce byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedla. Stěžovatelka si však zásilku obsahující usnesení v úložní lhůtě nevyzvedla a tato byla vrácena zpět Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 22. 6. 2005.

Podle doručenky pro soudní doručovatele založené ve spisu bylo předmětné usnesení předáno stěžovatelce a ta si je osobně převzala dne 22. 6. 2005.

Podle ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení. Podle § 46 odst. 1 o. s. ř. písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Jestliže o to fyzická osoba požádá, soud předá písemnost k doručení na adresu jiného místa v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, může-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem. Podle ustanovení § 46 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.), nebyla-li fyzická osoba zastížena na adrese uvedené v odst. 1 a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost uloží.

Podle § 50c odst. 4 o. s. ř., nebude-li uložena písemnost, která není určena do vlastních rukou (což je případ předmětné zásilky) vyzvednuta do tří dnů, nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné.

Z výše uvedeného tedy plyne, že za den doručení napadeného usnesení stěžovatelce bylo třeba považovat, při třídení úložní lhůtě, pondělí 6. 6. 2005.

O tom, že adresa, na kterou bylo usnesení stěžovatelce doručováno, byla adresou na kterou mělo být doručováno, není pochyb. Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. musí účastník do podání mj. uvést adresu, na kterou mu lze doručovat. V žalobě stěžovatelka uvedla adresu: *P. 9, U. V. s. 317/2*, žádnou příp. změnu adresy v průběhu řízení o žalobě krajskému soudu nesdělila, a na tuto adresu jí také bylo napadené usnesení doručováno. Tutéž adresu stěžovatelka uvedla i v kasační stížnosti, což jen potvrzuje, že není důvodu pochybovat o tom, že by adresa: *P. 9, U. V. s. 317/2*, nebyla v době doručování napadeného usnesení platnou adresou stěžovatelky.

S ohledem na to, že usnesení bylo mimo jakékoliv pochybnosti doručováno na platnou adresu stěžovatelky, je třeba vycházet z fikce doručení upravené ve výše uvedených ustanoveních s. ř. s. a o. s. ř., a za den doručení napadeného usnesení je třeba považovat pondělí 6. 6. 2005. K tomu lze poukázat i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž *nelze za den doručení rozhodnutí, od kterého počíná běžet lhůta k podání kasační stížnosti, považovat den, kdy stěžovatel zásilku osobně převzal, pokud se tak stalo poté, kdy již uplynula úložní doba, jejíž poslední den se považuje za den*

doručení, i když se adresát o tomto uložení nedozvěděl (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Azs 15/2004 – 34).

Napadené usnesení obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti. V poučení napadeného usnesení je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu, počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, za den doručení napadeného usnesení stěžovatelce je třeba považovat pondělí dne 6.6.2005. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v úterý dne 7. 6. 2005 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pondělí dne 20. 6. 2005 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději dne 20. 6. 2005 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však plyne, že kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Ústí nad Labem až dne 29. 6. 2005, tedy opožděně.

Na výše uvedeném závěru nemůže ničeho měnit skutečnost, že stěžovatelka si napadené usnesení, podle údaje na doručence pro soudního doručovatele, osobně převzala dne 22. 6. 2005.

Z výše uvedeného tedy zcela jednoznačně plyne, že kasační stížnost byla podána opožděně.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne ze dne 6. 5. 2005, č. j. 14 Az 24/2005 - 16, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť lhůta pro podání předmětné kasační stížnosti byla zmeškána.

Stěžovatelka v kasační stížnosti navrhovala, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, se tímto požadavkem Nejvyšší správní soud již zabývat nemohl, a také se jím nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky, JUDr. Petr Prágl, byl ustanoven soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označenému zástupci za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 2150 Kč sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby (á 1000 Kč - § 11 odst. 1 b/, d/ ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ cit. vyhlášky) a dvou režijních paušálů (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu